

*'Je beseft
ineens hoe
kwetsbaar
je bent'*

Onzekere toekomst

In juni 2020 kregen Marita (57) en haar man Peter (60) te horen dat Peter borstkanker heeft. Ze proberen niet te ver vooruit te kijken. 'We doen het stap voor stap', zegt Marita. 'En ondertussen proberen we te blijven genieten met elkaar.'

Tekst: Esther Smid ~ Foto: Anneke Hymmen

'Peter en ik zijn al meer dan twintig jaar heel gelukkig samen. We hebben het zo fijn met elkaar. De diagnose borstkanker heeft ons leventje op z'n kop gezet. Zo onwerkelijk... Ik ben behoorlijk zenuwachtig over hoe dit allemaal verder gaat. Wat voor leven gaan we tegemoet? Wordt hij weer gezond? Komt de kanker ooit terug? De onbevangingheid is weg, je beseft ineens hoe kwetsbaar je bent. Mijn grootste angst is om hem te verliezen.

Peter is zelf redelijk rustig en zegt dat het wel goed komt. Toch merk ik dat hij niet lekker in zijn vel zit. Ik houd goed in de gaten hoe het met Peter en onze kinderen gaat. Onze dochter (22) is redelijk rustig, maar onze zoon (25) is zorgelijker van aard. Ik voel me verantwoordelijk voor hoe het met hen gaat. Je wil ze geborgenheid

en veiligheid bieden, maar wat de toekomst brengt is nu onzeker. We zijn altijd een hecht gezin geweest, waarin we open met elkaar praten. Ik denk dat we dit aan kunnen met z'n vieren. Natuurlijk probeer ik me flink te houden, maar de emoties en tranen zitten hoog. Gelukkig kunnen we er goed over praten samen.

Twee weken na de diagnose heeft Peter een borstamputatie gehad. Nu wachten we op de uitslag van de poortwachtersklier, die bepaalt of er nog chemotherapie nodig is. Ik ben doodmoe van alle spanning. De onzekerheid vreet aan ons. Ik houd me vast aan alle mensen die het overleven. Het is geen leuk traject, maar ik hoop dat ook Peter beter wordt. Als daar chemotherapie voor nodig is, dan slaan we ons daar samen doorheen.' ●